

forkaste det. Det er den samme Anskuelse, der er bestemmende for mig med Hensyn til min Stilling til dette Lovforslag. Jeg kan paa ingen Maade gaae ind paa Lovens saaledes, som den foreligger, den maa i flere Henseender omformes, for at jeg kan gjøre det; men jeg vilde ikke kunne forsvare for mig selv at stemme mod dens Overgang til anden Behandling. Det forekommer mig at være en moralsk Pligt for Thinget, naar et saadant Forslag fremkommer, som man vel i det Hele ikke kan gaae ind paa, men som man iøvrigt erkjender er begrundet i Grundlovens Bud, at lægge for Dagen, hvorledes man mener en sliq Lov skal være. Det er saa overordentlig let uden videre at sige Nei; det er blot et enkelt Ord, man behøver at udtale, men jeg troer, det er Thingets Pligt at oplyse Regjeringen og den anden Afdeling af Rigsdagen om, at det ikke er en absolut Modstand, man vil gjøre imod enhverformhelt Begyndelse til at faae Folketikkens Forsatning ordnet, men at man er villig til at begynde derpaa, og man bør da tillige vise, hvorledes man tænker sig, at denne Begyndelse skal være. Det er som sagt denne Betragtning, der leder mig til at stemme for Sagens Overgang til anden Behandling og Medsættelse af et Udvalg, for at det ved anden Behandling kan vise sig, hvorledes en saadan Lov maa være, for at den kan vinde Folkethingets Bifald. Ethvert Medlem har da, saavel ved Afstemningen over Sagens Overgang fra anden til tredje Behandling som ogsaa ved selve tredje Behandling, sin fulde Frihed til at forkaste det, der er kommet ud af den nærmere Prøvelse — men det forekommer mig at være meest sømmeligt for Thinget at lade det blive klart, hvad det vil gaae ind paa, og ikke nøies med blot at sige Nei. Denne Betragtning paatrænger sig mig saameget stærkere ved denne Leilighed, hvor der er Tale om et Regjeringsforslag. Det tidligere Forslag var fremkommet fra et Par af Thingets Medlemmer, og med Hensyn til det kunde man altsaa lettere indskrænke sig til blot at sige Nei, men da der her foreligger et Forslag fra Regjeringen, der har fundet Bifald i det andet Thing, forekommer det mig virkelig, at det vilde være vel stærkt, om man, selv om man iøvrigt er imod det, vilde standse det paa

dette Trin. Min Mening er altsaa at tilraade det andre Thing, at det, hvor misforstået det end kan være med Lovforslaget i det Hele — og denne Misforståelse kan være større eller mindre — dog lader det komme til anden Behandling og efter Afstemningen over de enkelte Paragrapher tager under Overveelse, om man vil nægte det videre Fremme; der vil da blandt andet blive vindet et Materiale for den følgende Behandling af Sagen, som kan være en vigtig Veiledning for Regjeringen, naar det Tidspunkt kommer, da den tænker paa atter at tage fat paa Sagen.

Efter denne Anthynding vil jeg tillade mig at gaae over til noget nærmere at betragte de mere væsentlige Bestemmelser i Forslaget. So oftere denne Sag er kommen til Behandling deels i Rigsdagen, deels i Presen, deels i de geistlige Landemøder og deels andre Steder, desto mere er jeg kommen til den Overbeviisning, at man, dersom man overhovedet skal gaae ind paa at begynde paa en Kirkeforsatning, maa stræbe at holde ude fra den kirkelige Myndighed Alt, hvad der angaaer det Pecuniære, Alt hvad der har Hensyn til det verdslige Gods, til Pengemidler. Jeg mener, at den Slags Raad, saavel de lavere som de høiere, ikke bør have det Mindste dermed at gjøre; thi de komme let, især naar de ikke strax blive grebne af den fulde Bevidsthed om den Vigtighed og Betydning, de skulle have, til at antage, at disse verdslige Ting skulle være Hovedsagen for deres Virksomhed, og derved let til at glemme det, der egentlig skalde være det Vigtigste. Ved at overlade dem Bestyrelsen af Pengemidlerne afleder man deres Opmærksomhed fra det, der egentlig er det Vigtige, og forvirrer desuden Begreberne om, hvad der bør være Communalt og Statsligt, Gjenstand for Administration og Lovgivningsmagt, og hvad der bør være det Styrende og Raadende paa Kirkens Gebeet. Netop af dette Hensyn er jeg imod flere Bestemmelser i dette Forslag, og jeg skal strax nævne § 16, der handler om Bestyrelsen af de fattiges Kasse. Det er af enkelte Medlemmer gjort gjældende, at man ikke kunde have saa meget imod, at disse Menighedsraad kom til at bestyre de fattiges